

De broeikaswereld van 2069

Sephira's tijd is extreem milieubewust. Veel keuze hebben de mensen niet: hele landen zijn al onder de golven verdwenen. In plaatsen als New York en Amsterdam wonen alleen nog maar haringen en zeemeeuwen.

Het smeltende poolijs heeft de golfstroom twintig jaar geleden stil gezet en Nederland zou nu even strenge winters als Moskou moeten hebben. Uit de smeltende Siberische permafrost is echter een immense wolk methaan vrijgekomen, een heel wat krachtiger broeikasgas dan koolzuur, en het is hier heter dan ooit.

De populairste heilige is waarschijnlijk Sint Gore die, getooid met een kroon van windmolens, de golven terugblaast naar de zee.

'Sint Gore, behoed ons voor de golven die razen in de nacht', bidden kleine meisjes van Soutenlande tot Lyon in koor met hun teddybeer voor het slapen gaan.

Het water bedreigt Nederland van twee kanten: de stijgende zee en de grote rivieren die door de toegenomen regenval voortdurend buiten hun oevers treden. De rivieren hebben al hun oude meanders en dode armen teruggekregen om het extra water op te vangen. Lange rechte kanalen laten ieder weldenkend mens huiveren.

Waar het water niet te keren valt, staan de huizen op palen of drijven ze. Voor Amsterdam was het te laat: toen de Sumatraanse boormossel de houten palen waar Amsterdam op balanceerde, oprat, zonk de stad verontwaardigd gorgelend onder de golven.

Het weer is extreem: orkanen afgewisseld door hagelbuien met stenen zo groot als ganzeneieren en in de zomer pelt de zon het vel van je vlees.

De natuur heeft zich hersteld hoewel alle soorten een flink eind naar het noorden opgeschoven zijn. Kanaries nestelen in de dennenbossen en in de warme Waddenzee zwemmen maanvissen, terwijl achter de dijken flamingo's door de zoutmeren flaneren. Op de slikken en schorren groeien zeekraal en lamsoor plus een honderdtal andere genetisch gemanipuleerde soorten die juist dol op verzilte grond zijn.

De wereldbevolking heeft een plateau bereikt en begint te krimpen. Toch zijn er opvallend veel minder mensen dan nu en het getuigt van bijzonder slechte smaak om te vragen waar de andere vier miljard gebleven zijn.

De laatste golf emigranten komt van de verdrinken eilanden van de Stille Zuidzee en vooral de jongerentaal zit vol met Maori-leenwoorden. Deze nieuwe rijksgenoten vervangen de anderhalf miljoen Nederlanders die bij de eerste dijkdoorbraken naar Zuid-Frankrijk gevlucht zijn. In gebieden als de Dordogne hoor je amper nog Frans en de bewoners noemen het al Klein Holland.

Nederland is een lappendeken van culturen: je heb de immense superwolkenkrabbers als de Belle van Zuylen en Goedenreede. Deze kilometer hoge hightech wolkenkrabbers hebben elk zo'n anderhalf miljoen inwoners.

Het Groene Hart heeft zich op slow food en biologisch boeren geworpen: net als de Amish zullen ze niets gebruiken dat van na de negentiende eeuw stamt (tenzij het echt nodig is).

Grote gebieden zijn een vruchtbaar moeras geworden waar je het hele jaar door bessen en knollen van de lage dijken kan oogsten.

Om het Groene Hart zelf ligt een doolhof van klompenpaden waarin elke vreemdeling onverbiddelijk zal verdwalen.

In Noord-Holland heeft de dijkdoorbraak van 2036 de Grote Slufter opgeleverd, een gloednieuwe Biesbosch en een van de befaamdste natuurgebieden van Europa.

Snelwegen en personenwagens bestaan niet langer: ze zijn veel te verspillend en de aardolie raakte al in de twintiger jaren op. Bijna alle goederen worden tegenwoordig over de brede rivieren vervoert, in gigantische containerschepen die door vliegers en laddermolens getrokken worden.

Onder de grond loopt een netwerk met hogesnelheidstreinen die met supergeleidende magneten een paar centimeter boven de rails zweven. De kaartjes zijn echter zo goed als onbetaalbaar: de dochter van een Windhoeckse molenkoning zou misschien met zo'n trein reizen, maar zelfs dan niet vaker dan eens per jaar.

De magneettreinen krijgen hun elektriciteit van thoriumreactors die een halve kilometer diep in de zoutkoepels onder Winterswijk zitten. Thoriumreactors zijn redelijk onveilig. Ze zijn echter ongelooflijk veel efficiënter dan de oude kerncentrales. Het zijn kweekreactoren die de oude kernkoppes van lang vergeten rijken verstoken en kunnen met dat oude arsenaal nog rustig duizend jaar doordraaien. Ze zitten diep onder de grond: als ze een meltdown krijgen, zal de bovenwereld er niets van merken.

Een gilde van atoomtechnici beheert de reactors en elk familielid heeft een vrij-reizenpas. Niet dat zij die ooit gebruiken: tevreden als molratten oogsten zij de truffels in hun grotten en drinken brandewijn die ze uit venkelknollen en de schilden van bleke kakkerlakken stoken.

In lowtech gebieden als het Groene Hart mag geen voertuig zich sneller verplaatsen dan een galopperend paard. Dit maakt de wereld eindeloos veel wijder dan in onze tijd. Als je een ander land wilt bezoeken, zul je moeten lopen.

Alle methodes worden gebruikt om in de broeikaswereld te overleven: het bijvoeren van plankton met ijzervijssel, elektriciteit uit osmotische membranen, golfgenerators, zelfgebouwde zonneovens.

Kernfusie en de waterstofeconomie liggen, zoals gebruikelijk, nog steeds tien jaar in de toekomst. Evenmin lopen er robots rond om je huishouden te doen of zie je 's nachts de lichtjes van ruimtesteden op de donkere zijde van de maan glimmen. De Noord Koreanen hebben een bemande expeditie naar Mars gestuurd, waarvan er twee overlevenden terugkeerden. Beide Helden van de Staat stierven kort na de landing aan stralingsziekte: door atoomkracht aangedreven ruimteschepen hebben hun nadelen.

Op het internet leven intussen honderden intelligente computerprogramma's die vaak heel wat slimmer dan mensen zijn. Dat is geen wonder: het zijn de gemuteerde virussen en de interactieve spam die alle scanners en firewalls overleefd hebben.

De culturen van de broeikaswereld zijn ongelooflijk robuust en divers: er valt geen ramp meer te bedenken die de hele menselijke beschaving nog kan vernietigen. De Soutenlanders leven onderwater in bollen van staal en glas. Net als De Palingvissers van Amsterdam zouden ze er weinig van merken als al het land onder de golven verdween.

Belle van Zuylen

De Belle van Zuylen werd niet minder dan vier keer herbouwd en elke keer hoger. De eerste twee Belles waren slank en gestroomlijnd, om zo min mogelijk last van de wind te hebben. Vanaf de derde Belle werden de torens juist hoekig en grillig om elke vlaag te vangen in de snorrende molentjes langs de balkons.

In Sephira's Belle dient een centrale schacht als zonnetoren: warme lucht wordt automatisch aangezogen en stijgt op om onderweg turbines aan te drijven. Op het dak zijn ladermolens opgelaten: ultralight vliegtuigjes stijgen tot in de stratosfeer op en duiken omlaag. Ze trekken een kabel langs een dynamo die de bovenste twintig verdiepingen van energie voorziet.

Onder de Belle reiken tunnels vijf kilometer de aardkorst in: pompen drijven water omlaag tot het gloeiende graniet en het spuit terug als stoom. Zelfs als alle winden stil vallen of de hele aarde bevroest, zullen de lampen van de Belle blijven branden.

Vanaf de top van de Belle bruisen watervallen van condenswater omlaag. Het water verwaait tot mist en regent neer op een nevelwoud dat in terrassen afdalt. Samen met

De boeren van het Groene Hart verbouwen al hun eigen voedsel, smeden hun eigen gereedschap. De binnenschippers stappen zelfs nooit aan wal en varen van hun geboorte tot hun waterige graf over de grote rivieren heen en weer.

Nooit zullen mensen dezelfde tophit meer fluiten van Marakesh tot Moskou of in identieke Big Macs happen. De globalisering is dood: het is veel te gevaarlijk om al je eieren in dezelfde mand te stoppen.

Van de tien meter hoge terpen van Fryslân tot de hermetisch afgesloten toren van Goedenreede is iedere groep zelfvoorzienend: geen Nederlander zal in de ochtend Cubaanse suiker over Zuid-Afrikaanse aardbeien scheppen met een plastic lepel die van Iraanse olie gemaakt werd.

Voor de kust krommen zich de Westelijke Eilanden. Ze zijn in gierende haast gebouwd nadat Dijk Europa brak. Alleen zandbanken, kunstmatige riffen en mangroves kunnen immers een nieuwe tsunami stoppen.

Bijna al het ontginbare zand was echter al gebruikt voor het opspuiten van Dijk Europa en de regering kon haar onmogelijk afbreken, zelfs toen diezelfde zeewering zo duidelijk gefaald had. Geen kiezer had dat gepikt.

Het zand moest dus helemaal uit de Sahara en de andere woestijnlanden geïmporteerd worden in zandtankers.

Omdat de kusten overal ter wereld bedreigd worden, zijn de olielanden rijker dan ooit. De broeikaswereld is een zandeconomie.

De Westelijke Eilanden vormen het nieuwe Amerika, het land van de onbegrensde mogelijkheden. Ieder kind droomt eens een paarse eilandkaart te veroveren en haar eigen stukje zandbank af te bakenen. Vanaf haar zestiende mag elke Nederlander een plaatsje op een eland proberen te veroveren. Je krijgt drie maanden hiervoor en pas tien jaar later een tweede kans.

Op de eilanden worden alle nieuwe technologieën uitgetoetst, de meest bizarre geloofsystemen. Als het maar werkt, en belangrijker, als je buurman er maar geen last van heeft. Op de eilanden zul je geen agenten, geen rechters en advocaten aantreffen. Moorden en diefstal zijn desondanks zeldzaam. Het helpt wel degelijk als je bevolking een gemiddeld IQ van 120 heeft.

de shiitakivelden in de ondergrondse kelders levert het bos meer dan genoeg voedsel om de inwoners te voeden.

De Belle is hightech, met in iedere hoek camera's en computers. De chips zitten letterlijk overal: van je contactlenzen tot de kraag van je overhemd waar ze de wasmachine op de juiste temperatuur zetten.

Belle gebruikt een systeem van "distributed computing": alle computers staan met elkaar in contact en werken samen. De meeste chips zijn niet groter dan een zandkorrel en amper zo intelligent als een mier. Samenwerkend vormen ze echter een superintelligente mierenhoop.

De chip van een teddybeer kan de troetel met zijn arm laten zwaaien en "mama" laten zeggen. Zet twee teddyberen bij elkaar en ze weten de naam van het dochttertje: drie teddyberen kunnen de schaar afpakken waarmee ze op het punt staat in het stopcontact te peuren.

Een ander voordeel is dat de chips onmiddellijk het contact verbreken met een exemplaar dat met een virus besmet is.

De mensen werken met een internet economie waarbij iedereen microkredieten kan verzamelen. Alle burgers dragen contactlenzen die de avatars van de anderen tonen: je kunt er zo uitzien als je zelf wilt, maar je moet het wel waar weten te maken.

De avatars begonnen als de poppetjes in de computergames en werden later gemeengoed in Habbo Hotel, Second Life. Jij was zo'n poppetje en je had levens. Als er een rotsblok op je viel, kostte je dat een van die reservelevens maar je kon nog gewoon doorspelen.

In de late eenentwintigste eeuw is dat letterlijk waar: Sephira heeft intussen zes levens weten te verzamelen. Als haar hart het opgeeft, krijgt ze prompt een nieuw hart getransplanteerd: dat is dan één leven. Van de zestigste verdieping vallen en al je botten breken, zal je zo'n vier levens kosten.

Zonder reserveleven krijg je bij een afgerukte arm echter nog geen pleister, zelfs geen aspirientje. Je gezondheid is je eigen probleem en de Belle van Zuylen doet niet aan liefdadigheid.

Zelfredzaamheid is trouwens een eigenschap die Zuylers boven alles bewonderen. Twee, drie keer per maand wordt alle stroom uitgezet en stopt het water, soms dagenlang. Elke burger hoort zijn huisbatterijen opgeladen te hebben met zijn windvliegers en zijn molens en genoeg regenwater gezuiverd te hebben. De ramen zijn trouwens platen diamant die met doorzichtige zonnecellen bekleed zijn.

Die zelfredzaamheid is ook de reden dat elke woning zijn eigen onafhankelijke huiscomputer heeft: je mag nooit op de Belle alleen vertrouwen.

De etages hangen met koolstofvezelkabels aan een skelet van titanium. Zelfs bij een aardbeving of een superstorm zal de Belle hoogstens bevallig heen en weer wiegen.

Diamant en titanium zijn de bouwstenen van de broeikaswereld. Titanium is dertig keer zo sterk als staal en weegt maar de helft. Bovendien is het zo goed als roestvrij, zelfs in zeewater.

Synthetische diamanten zijn al sinds de dertiger jaren spotgoedkoop en kunnen in elke vorm en afmeting gekristalliseerd of opgedampt worden. Het mooiste is dat je met elke diamant koolstof uit de lucht haalt en het broeikas effect een fractie vermindert.

Het Groene Hart

De Harters hebben zich ferm van de koortsachtige hightech afgekeerd en het goede leven omarmd. Slow food, niet meer technologie dan je eigen handen kunnen maken. Als alle LEDs doven en de superskyscrapers omvallen dan zullen de houten windmolens van het Groene Hart nog steeds draaien, de kruisbessen rijpen.

Elk dorp is uniek: met zijn eigen aardappelsoort, zijn bijna vergeten oergroentes en unieke knollen. Zaadbanken van de hele wereld hebben de zaden geleverd en hoe vraatzuchtig de insecten ook zijn, het grootste deel van je oogst zullen ze eenvoudig niet lusten.

Reis een dorp verder en de kaas zal totaal anders smaken, de ham met fenegriekstengels gerookt zijn in plaats van zongedroogd. Zelfs de perenbrandewijn is onmiskenbaar anders, met een brutale, bittere tinteling in de afdronk.

De meeste landbouw vindt in moerasland plaats, op dijken van terra preta. Terra preta is de vruchtbaarste grond ter wereld en je kunt het zelf maken. Je krijgt het door al je afvalbladeren en stengels tot houtskool te verwerken en in de grond terug te ploegen. Net als bij het kweken van diamanten leg je de koolstof nu stevig vast en kan het de temperatuur niet verder opdrijven.

De Harters bereiden hun voedsel in zonneovens: met aluminiumfolie beklede kisten met een deksel van glas of acryl. In het zonlicht loopt de temperatuur al snel tot tachtig graden op en dat is ruim genoeg voor het meeste kookwerk. Brood bak je op stenen die je met een zonnespiegel witheet geblakerd hebt.

De meeste dorpen staan op terpen die omgeven worden door braamstruiken en brandnetelhagen. Wolven en beren zwerven hier vrij rond, maar het ergst zijn de veelvraten. Denk aan een hermelijn zo groot als een panter en heel wat taaier. Herders dragen automatische kruisbogen die zo'n vijf pijlen per seconde afvuren. Holle titaniumpijlen met gedistilleerd kwallengif die een aanstormend nijlpaard kunnen stoppen. Zelfs met zulke wapens vinden de dorpelingen vaker een dode herder als een dode veelvraat.

Vlak buiten de haag liggen gewoonlijk visvijvers met karpers en reuzenstekelbaarzen, een wilgenbos voor het hakhout. Maar ook hier geldt dat er even goed piranha's in de vijvers kunnen zitten en dat het bosje uit Chinese bamboe bestaat in plaats van zilverwilg.

Rond het Groene Hart is een ondoordringbaar oerbos geplant, vol omgevallen bomen, lianen, tien meter hoge wolfsklauwen. Klompenpaden vormen de enige doorgang naar de buitenwereld. Elk klompenpad is echter een doolhof en soms wel honderd kilometer lang. In het hart van een klompenpad liggen maar al te vaak stapeltjes botten van verdwaalde reizigers. De Harters hebben geen behoefte aan pottenkijkers die de geheimen van hun kazen en of lentewijn willen stelen.

De klompenpaden om het Groene Hart hebben een tweede doel. Een dodelijk doolhof houdt ontevreden of al te avontuurlijke inwoners net zo goed gevangen. Dat is het probleem als je Utopia, het ideale land, bouwt: je kleinkinderen vinden het zelden nog steeds een Utopia.

De Harters negeren de grote rivieren die zich door hun land slingeren en soms lijkt het bijna alsof ze de langsvarende schepen niet kunnen zien. De rivieren zijn overigens onbruikbaar als ontsnappingsroute voor op avontuur beluste zonen. De binnenschippers beschouwen de rivieren als hun onvervreemdbare territorium. Ze sturen hun tamme nijlpaarden subiet op elk vreemd bootje of zwemmer af en vanuit de camera's op hun vliegers kunnen ze indringers van kilometers ver onderscheiden.

De Palingvissers van Amsterdam

Zo'n vier, vijf jaar lang stond Amsterdam bekend als "het Venetië van het Noorden" en toen verdween de voormalige hoofdstad definitief onder de golven. Een van de vreemdere zaken is dat Koreaanse boormossel in zijn inheemse wateren een stuk minder vraatzuchtig is en zich nooit verder dan een centimeter of twee het hout in boort. De beschuldiging dat Feyenoord supporters de boormossels gemuteerd en uitgezaaid hebben, is nooit hard gemaakt.

Palinghaven groeide spontaan uit een verzameling vloten die sportvissers aan het dak van het Centraal Station verankerd hadden. De vloten zijn van opgeschuimd zeewier (dat de vissers nog steeds piepschuim noemen), met een beschermlaag van gemalen krabbenschilden. Dit materiaal is in bijna alle drijvende dorpen de vervanger van plastic. Vissers vermalen de schilden van wolhandkrabben en steurgarnalen, lossen ze op in geconcentreerd kwallengif. Uitgesmeerd op platen glas stollen ze in de zon tot een flexibele laag chitine, hetzelfde materiaal dat kevers voor hun schilden gebruiken.

De palingvissers zijn zo goed als onafhankelijk van het vasteland met hun zeilen van gevlochten zeewier en velden paars zeewier en alg.

Ze gebruiken computers maar altijd met mate: alle werkelijk belangrijke kennis etsen ze in platen diamant die op elke schoorsteenmantel staan te pronken. De palingen waar ze hun naam aan ontlenen, vangen ze in fuiken in de vorm van rottende paardenkoppen met imitatievlees.

Diepzeemoeralen van zo'n meter of negen duiken steeds vaker op en vallen soms vissersboten aan. Ilk fordehl heb echher suh nadehl, zoals de vissers je graag vertellen. Wie een moeraal weet binnen te halen, heeft vlees voor weken en gedroogd kan het met Japanse vissers voor staalglazen vishaken en titanium knipmessen geruild worden.

Het IJsselmeer is net als de Noordzee vergeven van de kwallen. Voor elke spiering zwemmen er al snel drie hongerige kwallen rond. De kwallen hebben zich veel beter dan de meeste andere zeebewoners aan het warmere en zuurdere water weten aan te passen. Door onderlinge concurrentie zijn de kwallen helaas giftiger dan ooit: honderden soorten zijn intussen dodelijk. Niemand duikt ooit het IJsselmeer in zonder beschermend wetsuit.

De vissers halen kompaskwallen bij bootladingen op en gebruiken hun gif als basis voor medicijnen, heftige oplosmiddelen en uiteraard gewoon als gif.

Palinghaven figureert in de befaamd reality-soap De Palingvissers van Amsterdam en het is onduidelijk of de spelers daar zelf van op de hoogte zijn. Onderschat de leepheid van de gemiddelde visser echter niet: misschien hebben ze de show zelf wel opgezet en wrijven ze zich in de handen bij elke microcredit die binnen stroomt.

De Grote Slufter

Tijdens de Vloed veegde de tsunami Dijk Europa opzij als een hogedrukspuit een molshoop. Het water bulderde het lage land in, dorpen verzwelgend, windmolens knakkend. De volgende drie vloedgolven vulden de Wieringermeerpolder tot de top van de dijken.

Toen het water zich terugtrok, lag de Grote Slufter daar, een tweede Biesbosch.

Militante natuurbeschermers verklaarden het prompt tot reservaat. De leden van Natuur Eerst! waren knutselaars, bedreven techneuten, en ze konden niet alleen eendenkooien en orkaanproof-ooievaarsnesten bouwen.

Nadat ze een verlaten booreiland opgeblazen hadden (met een schone kernbom uiteraard: alle isotopen met een halfwaardetijd van drie seconden) leek het de rest van Nederland verstandiger om toe te geven.

Niemand had er ooit spijt van gekregen: de velden met opgevoerde zeekraal en lamsoor voedden half Noord-Holland en zeeoemelk bleek verrassend voedzaam. Slufterkazen waren hun gewicht in tantalium waard.

De natuurbeschermers sluipen op hun tenen door het rietland, bang een vogels op haar nest te storen. Ze hebben hun huizen op palen gebouwd, buiten het bereik van de krokodillen en de verwilderde nijlpaarden. Elk nieuw dier en elke aangewaide plant is welkom: de natuur moet haar eigen evenwicht vinden en zit niet op bemoeials als mensen te wachten. Een Slufter zal zelfs geen brandnetel uit zijn kruidentuintje wieden. Bovendien is een natuurlijk evenwicht onzin: de natuur is immers onophoudelijk in beweging, elke ochtend de allereerste onbedorven ochtend van de wereld?

Net als de andere overlevenden zijn de Slufters rasoptimisten: iedereen die jammerend met zijn gezicht in zijn handen bleef zitten, haalde het eenvoudig niet.

'Neem de zonsondergangen nu', zal een Slufter betogen, 'sinds de vulkanen op Nieuw Zeeland ontwaakten, zijn ze nog nooit zo indrukwekkend geweest. In de slome twintigste eeuw zakte de zon toch nooit omlaag in zulke prachtige stromers van keverschildgroen? En zie je die zwerm ooievaars? Honderden, nee, rustig duizend. Het is toch prachtig dat de trekvogels nu in de winter gewoon thuis kunnen blijven en niet helemaal naar Egypte hoeven te vliegen?'

Een Slufter leeft met de dag. Dit is het mooiste jaar, van de mooiste en opwindendste eeuw. Het is een hard leven en ze worden zelden ouder dan een jaar of dertig maar een Slufter maait zijn riet fluitend met zijn zeeglazen sikkels en zwaait opgetogen naar elke langs peddelende knobbelzwaan.

De Afsluitdijk

De Afsluitdijk is niet langer een verkeersweg, maar de energiecentrale van de terpenfederatie Frei Fryslân. Aan de zuidkant, de zoetwaterzijde, liggen de osmotische centrales. Waar zout en zoet water langs een membraan stromen ontstaat een spanningverschil en dus elektriciteit. Het enige afvalproduct is brak water dat in de Waddenzee uitstroomt.

In het noorden vind je de Energie-eilanden met de valmeren die in een ver verleden al als het plan Lievense werden voorgesteld.

Je legt een cirkeldijk in de zee en graaft daarin een diep gat. Een écht diep gat want minder dan een kerktoeren heeft weinig zin. Als je energie over hebt, op de daluren, pomp je het meer leeg. Zodra de elektriciteitsbehoefte piekt, laat je het meer leegstromen langs een stel turbines die je de eerder gebruikte stroom weer teruggeven.

Langs de dijken staan honderden windmolens en liggen landerijen met zeekraal en lamsoor. De meren zelf, die nooit helemaal leeggepompt worden, dienen als viskwekerijen. Een valmeer is in feite een omgekeerd stuwmeer. Op de kaart kun je valmeren herkennen aan de donkere kleur blauw die op dieper water duidt.

De wolken schepen

De Latham wolken schepen zeilen eindeloos over de Noordzee, zonder ooit aan te leggen. Elk jaar bemant een ander eiland de schepen. Pompen zuigen zeewater op en verstui-ven het kilometers hoog in de atmosfeer. De korrels zout vormen de condensatiekernen voor regendruppels. Elk schip trekt zo een sleep wolken achter zich lang dat vaak half zo lang als Nederland is. De wolken kaatsen het zonlicht terug en koelen de aarde af. Veel meer dan een half procent afkoeling zal het niet opleveren maar alle beetjes helpen.

De Westelijke Eilanden en de Scheveningse Binnenzee

De Westelijke Eilanden werden direct na de Vloed gebouwd, als even zovele gedempte putten na een miljoen verdronken kalveren.

Op 9 juli 2036 gleed de hele westflank van de Cumbre Vieja vulkaan in zee, ondanks alle verzekeringen van experts dat zo'n ramp een kans van één op de miljoen was. Een megatsunami rolde weg van La Palma, in een vloedgolf van zeventig meter hoog. Met het verlies van haar volledige Oostkust verdween de USA eenvoudig uit de geschiedenis. De VS werd een wrokkig derdewereldland dat over een glorieus verleden droomde.

In Nederland brak Dijk Europa op zestien plaatsen en vulde de vloedgolf het hele Wieringermeer. De plannen voor een reeks beschermende barrière eilanden lagen al sinds het begin van de eeuw klaar. Nu werd er haast gemaakt. Helaas kon het zand van Dijk Europa onmogelijk gebruikt worden. Als een planner voorstelde de resten van de dijk af te graven dan zou ze dezelfde avond nog aan de hoogste lantaarnpaal bungelen. De overlevenden waren bang, doodsbang en verwachtten elk moment de horizon weer te zien opbollen in een schuimende vloedgolf.

Het zand werd uiteindelijk in gigantische zandtankers uit de Sahara aangevoerd.

De eerste zandmotor startte ter hoogte van Scheveningen, een paar kilometer uit de kust. Tanker na tanker loosde zijn lading en de zeestroming smeerde het in enorme zandbanken langs de kust uit. Het was een eindeloos delicaat proces: buig de zeestroom verkeerd af en hij vrat zich recht de overgebleven Dijk en de povere duinen in. Twee andere zandmotoren bleken nodig: een ter hoogte van IJmuiden, de andere bij Egmond aan Zee.

De Eilanden was het allerduurste project dat de Staat der Nederlanden ooit ondernomen had. Toen de eerste zandbanken droogvielen, was de schatkist leeg tot de laatste euro-dollar. Het deed er niet toe: de tijd van de globalisering en nationale staten was voorbij. Vijf jaar later viel Nederland uiteen tot een dozijn stadstaten, onafhankelijke waterschappen en terpenfederaties als Frei Fryslân en Groter Delfzijl.

Toen de zandmotoren stilvielen, stippelden eilanden de horizon, met een langgerekt binnenwater dat al snel de Scheveningse Binnenzee genoemd werd. Bij de oplevering hadden de eilanden nog nummers. Lang bleef dat natuurlijk niet zo: al snel kon elk kind hun echte namen opsommen. Dat waren, van zuid naar noord: Jahsnaam, Jutterseiland, Windhoeck, Floriant en Soutenlande.

De bewoners van het noordelijkste eiland hadden niet op de voltooiing van het project gewacht. De eerste zeeglazen onderwaterbollen van Soutenlande wierpen hun ankers al uit toen de zandmotoren nog volop draaiden.

Soutenlande

De Soutenlanders bouwen uitsluitend onder water omdat de zee nog heel lang zal blijven stijgen. Het is een erezaak om zo min mogelijk van hun eiland boven de zee uit te laten steken. Hun zandplaten vallen dan ook alleen droog met eb en dat is enkel omdat de andere eilanden hen nooit zouden toestaan de zandbanken af te graven. In stille hopen ze dat de continenten inderdaad zullen wegzinken als even zovele Atlantissen en dat ze alleen zullen overblijven in de groene schemering van de zee.

Ze bouwen riffen van afgedankte auto's, gedemonteerde boorplatforms en voormalige olietankers. De Soutenlanders wonen in pantserglazen bollen en verbouwen zeeanemonen, hoeden spinkrabben. Hun mosselbanken slingeren zich als zwarte duinen over de zeebodem. Hier en daar gaapt een reuzendoopvontschelp met een rij van glinsterende blauwe oogjes.

Hun riffen dijen elk jaar verder de zee in, weg van het land. Zelfs nu de toevoer van autowrakken en olietankers gestopt is.

Sommige van de nieuwste riffen zijn kunstmatig: je laat kalk uit het zeewater neerslaan op een netwerk van elektrodes, waarna er vanzelf zeepokken en schelpdieren op beginnen groeien. De andere methode is het uitzaaien van opgevoerd koudwaterkoraal. De Soutenlanders beweren dat het zo snel groeit dat je achteruit moet springen zodra je een klompje in het zand plant.

Soutenlanders zijn intussen ware zeebewoners. Hun duikerpakken zijn biologisch, met lange slierende kieuwen die zuurstof uit het water trekken. Alleen een bioloog zal in de rudimentaire rugvin en de schuurpapieren huid de voorvader van het pak herkennen en weten dat alle Soutenlanders in levende haaien gekleed gaan.

Ook voor hun energie vertrouwen Soutenlanders op de zee. Onderwatermolens draaien met massieve schoepen van roestvrij titanium. Ze zijn zes keer zo effectief als windmolens: een zeestroom stopt nooit en is heel wat krachtiger dan een windvlaag.

Hoger drijven holle golfslangen van krabbenschildplastic. Ze deinen op de golven mee en je ziet bobbel over hun lengte glijden. Het zijn schokgolven die een turbine aan het uiteinde van elk slang aandrijven.

De golfslangen zijn spotgoedkoop, zelf te bouwen en opnieuw heel wat beter dan een windmolen.

Mocht heel Europa onder water verdwijnen, dan functioneert Soutenlande nog steeds prima. Bovendien zijn ze door hun positie zo goed als onkwetsbaar voor de superorkanen van de broeikaswereld. Zelfs een zeebeving laat de woonbollen hoogstens wat deinen aan hun ankerkabels.

Floriant

Het tweede eiland, Floriant, is van de Kwekers: bedreven genetici die er niet bang voor zijn om hun uitvindingen op hun eigen lijf uit te testen. Hun opgevoerde mangroves en zoutwaterwilgen groeien tot kilometers in de zee. Ze wortelen diep in het zand en de slib en verankeren het eiland.

Buitengaats dempen ze de aanstormende vloedgolven en de droom van de Florianten is dat ze uiteindelijk in een lange boog langs de hele kust zullen groeien.

De bewoners hebben hun huizen in de vorken van de bomen gebouwd en ze kweken garnalen, smakelijke wolhandkrabben en oogsten velden van eetbaar zeewier. Het is een brandingseconomie: alle belangrijke zaken gebeuren waar de golven tegen de wortels spatten. Elke Floriant weet dat leven het best gedijt in grensgebieden: de bruisende branding, de bosrand, de oever van een rivier, moerassen.

Ze bouwen hun huizen in de vorken van de mangroves die in het noorden aansluiting beginnen te krijgen bij de riffen van Soutenlande. Ze geven de voorkeur aan biotechnologie boven techniek: zaden als blauwdruk. Een rechtgeaarde Floriant heeft een diepe afkeer van levenloos metaal en plastic. Hun gemanipuleerde zonne-eiken met zonnecellen als blad groeien door heel Europa. Sephira is een van hun creaties.

De gemiddelde Floriant staat met de zon op, of helemaal niet als de dag hem te grauw lijkt, en vist vanuit zijn hangmat. In de avond dansen ze op de zwiepende takken van de partyboom en slaan op trommels die ze met hun eigen gekloonde huid bespannen hebben. Ze drinken cocktails met ingrediënten die soms de vorige dag niet eens bestonden.

Toch kan een Floriant opeens middenin een rijdans of zelfs een hartstochtelijke kus verstarren. In zijn ogen verschijnt een dromerige blik en de dansers stappen opzij om hem door te laten. Hij daalt af naar gemeenschappelijke laboratorium en mengt genen, giet embryo's in kweekbakken. Vaak ontwaakt hij pas een dag later uit zijn werktrance en klimt terug om zijn vrienden en geliefden een zingende roos te tonen, of een donzig blauwe mol met vleermuisvleugels.

Windhoeck

Op het derde eiland, Windhoeck, lijken machtige redwoods op te rijzen, ware woudreuzen. Pas als je dichterbij komt begrijp je dat het enorme, vertakte masten zijn, met duizenden woest snorrende windmolentjes in plaats van bladeren. Hier wordt elke verdwaalde zonnestraal, iedere windvlaag in schone energie omgezet.

De Windhoeckse hemel is gevuld met vliegers en laddermolens en ze hebben dieper in de zee een dozijn Lievense energie-eilanden met valmeren gebouwd. De Hoeckers zijn al decennia bezig met de aanleg een superpolder die uiteindelijk even groot als een provincie moet worden. Dit eiland moet ook weer een valmeer als kern krijgen.

Windhoeckers laten overal windmolentjes achter, bijna instinctief, zoals een hond zijn territorium met pis afbakt. Ieder Hoeckerskind kan zo'n windmolentje snijden uit een aangespoelde petfles. Daarna vouwt hij een batterij uit geleidend plastic, print een circuit uit dat de CO₂ uit de lucht als korrels diamant laat neerslaan. Hij zet het molentje neer en vergeet het verder. De wind zal de wieken echter vastgrijpen en het verderfelijke koolzuur molecuul voor molecuul uit de lucht draaien.

De wind waait vrij door alle kamers van de molentorens. Een Hoecker wil de zeebries in haar haren, de meeuwen horen krijsen. Hun ogen zoeken automatisch de horizon, de wijde ruimte. Ze houden van fel zonlicht dat als zoeklichten over een grijze zee vol woeste schuimkoppen strijkt, hemels van zo'n snijdend diep blauw dat het nabeelden over je netvlies laat dansen. Hoeckers surfen jodelend op de golven als een orkaan opsteekt of laten zich aan deltavleugels door de hemel zwiepen.

'Je leeft maar één keer', zal een Hoeckersmeisje je uitleggen. 'En als je alle gevaar ontwijkt, zul je ten slotte als een gerimpeld roggenei aan de vloedlijn liggen.'

Je zult je klein en laf voelen, maar haar toch niet de dreunende branding in durven volgen. Één misstap en je breekt al je botten. Bovendien weet je zeker dat je net nog een driehoekige rugvin zag wegduiken.

Jutterseiland

Een reusachtige Saint-Michel kathedraal van wrakhout domineert het volgende eiland. Dit is het Jutterseiland en de inwoners gebruiken alles wat de zee aanspoelt. De plastic flessen, gypies en olievaten, soms zo antiek dat ze nog uit de twintigste eeuw stammen, vormen hun bouwstenen en handelswaar.

De Jutters zijn met een duizend jaar durend project bezig om de oceanen schoon te krijgen. Het zijn adepten van Theo Jansen die door de wind aangedreven strandbeesten langs de vloedlijn uitzetten. Uit aangespoeld afval bouwen de strandbeesten zichzelf steeds groter en ingewikkelder. Na een metamorfose tot zeedier zwemmen zij ten slotte met Portugees slagschipachtige zeilen naar het Juttereiland terug om als bouw materiaal te dienen. De meest succesvolle modellen worden daarna opnieuw als larven uitgezet die niet groter dan een hand zijn.

De Jutters zijn de kunstenaars van de Eilanden en altijd bezig een stuk wrakhout te snijden, schelpen te rijgen of een fossiele mammoetbot te beeldhouwen.

De Sil staat aan het hoofd van alle Jutters. Hij is een geheimzinnige figuur en volkomen anoniem. Misschien bestaat hij niet eens en kan iedereen zich tot Sil uitroepen als er een noodsituatie is.

Als je de Jutters met hun grijze juten zakken langs de vloedlijn ziet sjokken, zou je ze voor sombere binnenvetters kunnen houden. Niets is minder waar: het zijn filosofen, diepe denkers van wie de eenvoudigste projecten al vlug een eeuw beslaan. Elke Jutter is bovendien een verzamelaar, een bijna neurotische rangschikker. Zet een Jutter op een verder volkomen leeg kiezelstrand neer en hij zal de kiezels op grootte en kleur gaan sorteren.

De Jutters hebben de meeste geheimen van het universum al opgelost. Ze weten hoe je in een oogwenk naar een andere ster kunt reizen met niet meer apparatuur dan een negen volt batterij, een spiraal van zeewilgenhout en een kring kiezelstenen. Ze zullen het geen buiteneilander ooit vertellen: de redding van de aarde heeft prioriteit en zulke zaken leiden maar af. Misschien over duizend jaar, of een miljoen?

Als je een Jutter aanspreekt, zal hij je onmiddellijk zijn nieuwste vondsten tonen. Met de samenzweerderige blijheid van een kleuter.

'Dit hier is de fossiele kies van een reuzenhert. Dit de handgreep van een Zeeuws vissermes. Zie je het parelmoeren inlegsel onder de zeepokken?'

'En die rare kraal onderin?' vraag je. 'Het lijkt alsof er een kloppend lichtje in brandt.'

'Dat?' Hij rolt de kraal tussen zijn vingers rond. 'Oh, gewoon een energiekern van de ufo die hier in 1987 neerstortte.' Hij mikt het fonkelende kraal in zee terug en een golf rukt het de diepte in. Onvindbaar.

'Ufo?' zeg je ongelovig. 'Je bedoelt een buitenaards ruimteschip? En je smeedt het weg?'

'Er zijn belangrijker zaken', mompelt hij. 'Zoveel rommel om op te rapen, zoveel kilometers om te kuisen.' Hij sloft verder langs de vloedlijn.

Jahsnaam

Tegenover Zeeland groeit een reeks eilandjes in de vorm van fonkelende sneeuwvlokken en spiralen. Het zijn letters in een mystieke taal die eens de ware naam van God zullen uitspellen, waarna de engelen uit de hemel zullen neerdalen. Alle winden zullen stilvallen, beloofde de profeet die de naam van God droomde. De ijskappen zullen miraculeus aangroeien.

Uiteindelijk zal de Jahsnaam uit negen letters bestaan waarvan er al vier voltooid zijn.

De tot mystiek geneigde bewoners gebruiken uitsluitend diamant en fullereen voor hun constructies, die ze met hun machines uit het koolzuur in lucht laten kristalliseren. Dit alleen al maakt ze respectabel in de ogen van de andere Eilanders.

Hun voedsel komt uit watercultures: manshoge met water en mineralen gevulde bakken en retorten waarin planten groeien. Ze zijn, uiteraard, vegetarisch.

Bezoekers spreken van brede stranden vol doezelende robben aan de voet van kristallen tempels. Over watervallen waarin je stemmen hoort en parken met bloeiende zeedistels en muurpeper.

Hoewel ze Gods naam aan het bouwen zijn, aanbidden ze gewoonlijk Zijn kleindochter de Blauwe Moeder Die De Oceanen Hoedt . God zelf heeft het natuurlijk veel te druk om naar gebeden te luisteren. Zelfs bij de Blauwe Moeder mag al blij zijn als je binnen vijf jaar antwoord krijgt.

